

REPERAE

asupra tezei de doctorat cu titlul: STATUTUL JURIDIC AL BOLNAVILUI PSIHIC IN SECOLUL AL XIX-lea CU RELEVAREA INFLUENȚEI ASUPRA TEORIEI ȘI PRACTICII PSIHIATRICO-LEGALE, efectuată de dr. Găldu Florian, medic specialist psihiatru

Notte:

1. Dreptul este știința transformării realității fenomenologice în întreburile sistematice.
2. Libertatea nu e o valoare. Este condiția existențială a valorilor.

Subcomitetul, prof.dr. Eduard Panfil, desemnat conducător științific oficial pentru teza de doctorat a tov.dr.Găldu Florian prin adresa Ministerului Educației și Instruirii nr.51945/5.XI. 1982, refer următoarele:

Studiul este elaborat conform unui plan de lucru delimitat și susținut pe sursele de informații considerate optime, respectiv literatura și textele de specialitate din sec.al XIX-lea. Aceasta din două motive: p r i m o -urmarea extensivă și diluare inevitabilă pe care au suferit-o toate literaturile de specialitate din secolul XIX, și s e c u n d o -constanța și funciara decalare temporală în materia juridică dintre fenomenologie, formulare nometice, analiză causală etc. și jurisprudență.

Autorul știe în materie de drept că nu există sincronism calendaristic între științele conexe ajutoare și textele juridice care sînt subsecvente. De aceea el explorează ca un benedictin, literatura și documentarea pe un esecol (în materie de statut juridic al alienatului) și apoi face o energică sinteză sprijinindu-se pe o largă deschidere antropologică, oferită de psihologie și sociologie moderne.

Autorul a operat o decantare sintetică a întregii infor-

mații culenă cu excelență meticuloasă. Beneficiar și-a acclagi timp meritoriu preconizator al cooperării posibile dintre jurist, psihiatru și medic legist, doctorul Găldău identifică cu amănunțire zonele de negrenaj între: motivația normală și emanțul juridic, între "pseudomotivația" alienată și precara (sau discutabilă) ei receptare în drept și jurisprudență. Acest aspect oferă lui Florian Găldău ocazia contribuțiilor personale, absolut necesare într-o lucrare de doctorat.

O teză ca această lucrare a lui Florian Găldău reprezintă (și a fost în mintea noastră) un veru aprioric, din mai multe motive, majoritatea de ordin epistemologic.

Elaborarea vreunui statut juridic al suferinșilor mintali nu prea poate a avea genele interdisciplinarității din motive -cum spăneam la început- de asincronism istoric, heterogenie științifică și axiomatică.

Dreptul, vechi de cînd lumea, se desfășoară ca o instanță modelatoare a persoanei umane și se emanță, în întreaga lui exte și-une, ca o forță normatoare a inter-raporturilor din grupul uman.

Alienarea, descaladarea, devierea și oranța psihismului... e și ea veche de cînd lumea, dar neidentificată, nediferențiată de natura generatoare a insului, decît de la... începutul istoriei istoriografice.

Se poate spune, ușor paradoxal, că omul a intrat în istorie (sau a fondat istoria!) cînd a descoperit scrierea și cînd și-a dat seama că nebunia este o abatere posibilă de la legile firii.

Aceste două implicații funciare au prefigurat teribilul dialog care se desfășoară încă între juridic și antropologic, între viața cuprinzătoare a faptului social (în general) și scrutarea în profunzime a naturii umane.

Teza lui Găldău e valoroasă fiindcă adună și juxtapune cu o strategie înșinuare un important material ilustrativ și demonstrativ pentru eterogenitatea de metode și operațiuni noetice între

Drept și Psihiatrie.

Prinul, (Dreptul), derivând din arhaicele și specificele funcții de socializare și comunicare inter-individuale, dezvoltându-se ca un continuu convertitor statistic și universal al valorilor individuale, care dau sens persoanei

a doua, Psihiatria, venind cu o înesărită înțelegere (de abia în epoca modernă) și detagose din fondul doctrinei și filozofiei juridice sensul posibil al participării alănatului mintal în (și la) situația de calificare, incriminare, exonerare...judiciară. Fiindcă Justiția este o știință a limitării metodice și cuantificării libertății și Psihiatria este știința (și arta) plăstării libertății ca o condiție a desfășurării și expansiunii creațoare a conștiinței.

Materialul recoltat și trecut printr-un filtru codic de către Gildău ne antrenează și întreține pe lector într-o dublă meditație: pe de o parte despre cum Dreptul, ca toate științele sociale, rămâne inevitabil tribut ar procesului de gândire pe care-l numesc "internodelare intelectuală și metamorfoză neo-istorică" și, pe de altă parte: cum extraordinara evoluție și dezvoltare a gândirii psihiatrice e obligată prin însăși natura sa, să formuleze o teorie generală a nebuniei fără să ție în chip multămitor, să spună clar și convingător, ce înseamnă și cum se desfășoară și se apasă în lume funcțiile conștiinței și conținutul ei, unde începe și unde se termină responsabilitatea morală a ființei, care este amplexarea și profunzimea de intersecție a celor două ~~scări~~ noțiionale, Justiție și Alăinare psihică.

Noțiunea de dolinevență, ne-o subliniază Gildău, în materialul selectat din literatura secolului XIX, a variat simțitor mai ales pe teritoriul de confruntare al axiologiei și al participării inter-umane la realitate, prin nebunie, adică prin degradarea libertății.

tății.

Aceste considerații generale pe marginea textului Galdo-
vian sînt un argument despre și pentru sensul implicit și inevitabil
de contribuție la o antropologie criminologică pe care o conține te-
za de bază.

Sîntem convingți că extinderea ulterioară a cercetărilor în
materie, făcută tot de autor sau de urmași, se va sprijini metodolo-
gic pe teza lui Găldu.

Dar lucrurile care trec direct din ceea ce formulează auto-
rul în carnetele noastre de note și gloase sînt sugestiile și predic-
țiile desirologice ale Psihiatrului în ceea ce privește rolul psihia-
trici judiciare în apărarea echilibrului social față de prezența și
discordanța litică a notunicii și -mai ales- umana și eminentă
socialista revizuire a dreptului la sănătate și comunicare morală, pe
care fostul om sănătos decăzut din servituzinea bolii psihice trebuie
o-o regăsim.

Citindu-l cu atenție ne-am întîlnit cu frapante considerații
care justifică adărrarea noastră la unele fundamentale atitudini de doc-
trină ca: problema honi-dreptății paranoiacului care nu rămîne niciodată
tă neacompat de "suporteri", dificultatea practic statistică a ce-
tracisării amoralității din grupul social, legalitatea cu valoare morală,
condiția crimei involuntare -versus- crima voită etc.

Teza de doctorat devine oarecum aridă acolo unde autorul (tar
div spinozist) adoptă o formalizare fenomenologică cu abrevieri și opera-
tori logici, cu care își mai elaborează întreg materialul concluziv încă
o dată. (În era computerelor operația aceasta cere un mare consum de e-
nergie și o pleoacă care gîntează sensul mass-mediilor). Dar metoda lui
Găldu îi permite instituirea unor repere stereoscopice pentru meritoria
prelucrare teoretică pe care a făcut-o.

Credem că această teză va fi un punct de sprijin pentru cor-
ectorii de drept și pentru logiferanții viitorului din țara noastră.

Propunem acceptarea lucrării în vederea acordării titlului
de Doctor în psihiatrie.

Conducător științific oficial

Prof.dr. Eduard Păușil

Prof. Dr. E. PĂUȘIL

